

Kände och okände : en allm. läroverket i X tillegnad dikt

Constans

81 A Br.

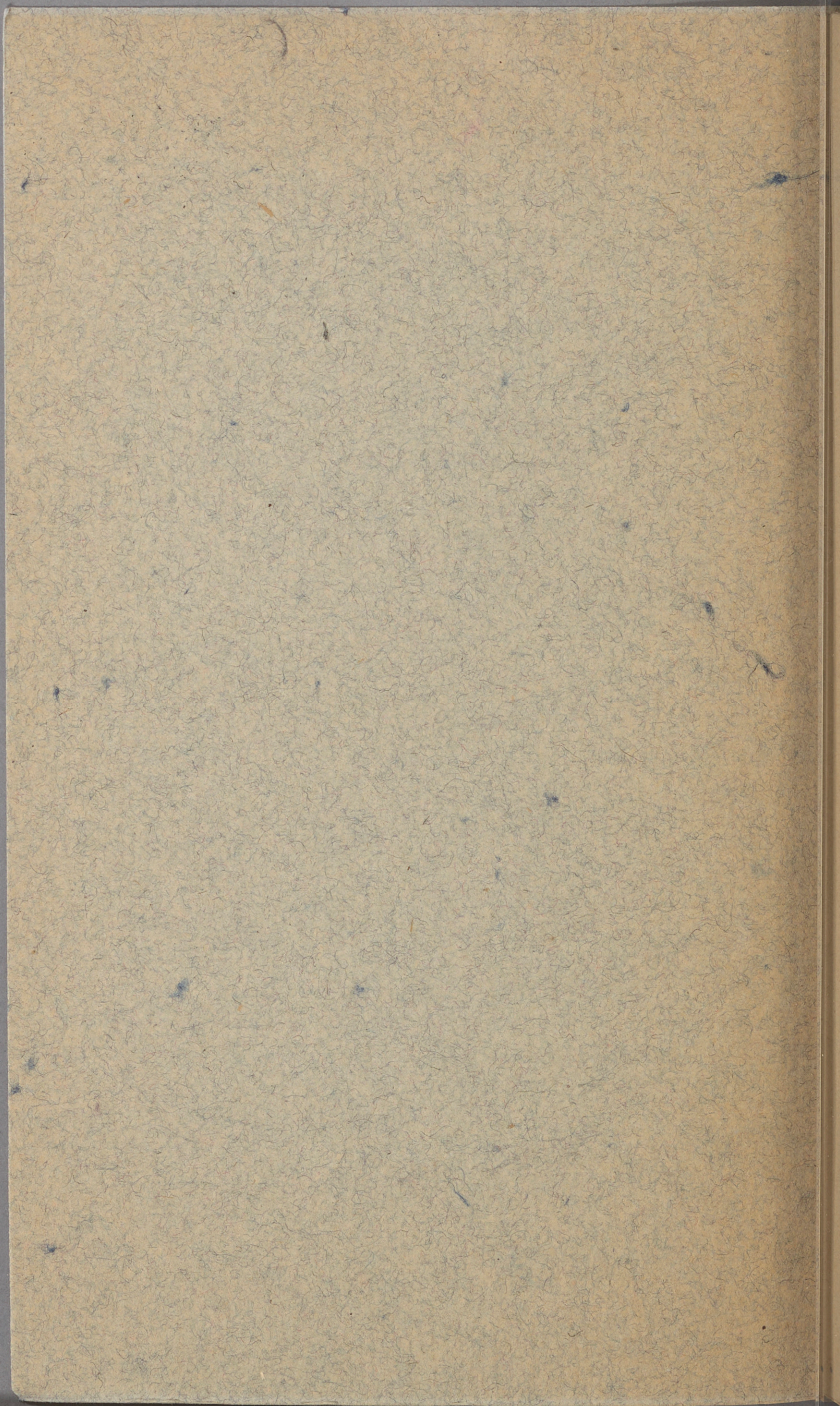

National Library
of Sweden

ONSTANS

Vitt Sn
(Bry)

Trelleborg
1891

Det. L.
W. J. J. J.
1891

KÄNDE OCH OKÄNDE.

EN ALLM. LÄROVERKET I X

TILLEGNAD

D I K T

AF

CONSTANS.

(Discipulus quidam.)

TRELLEBORG,
SANDBERG & JÖNSSONS BOKTRYCKERI
1891.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

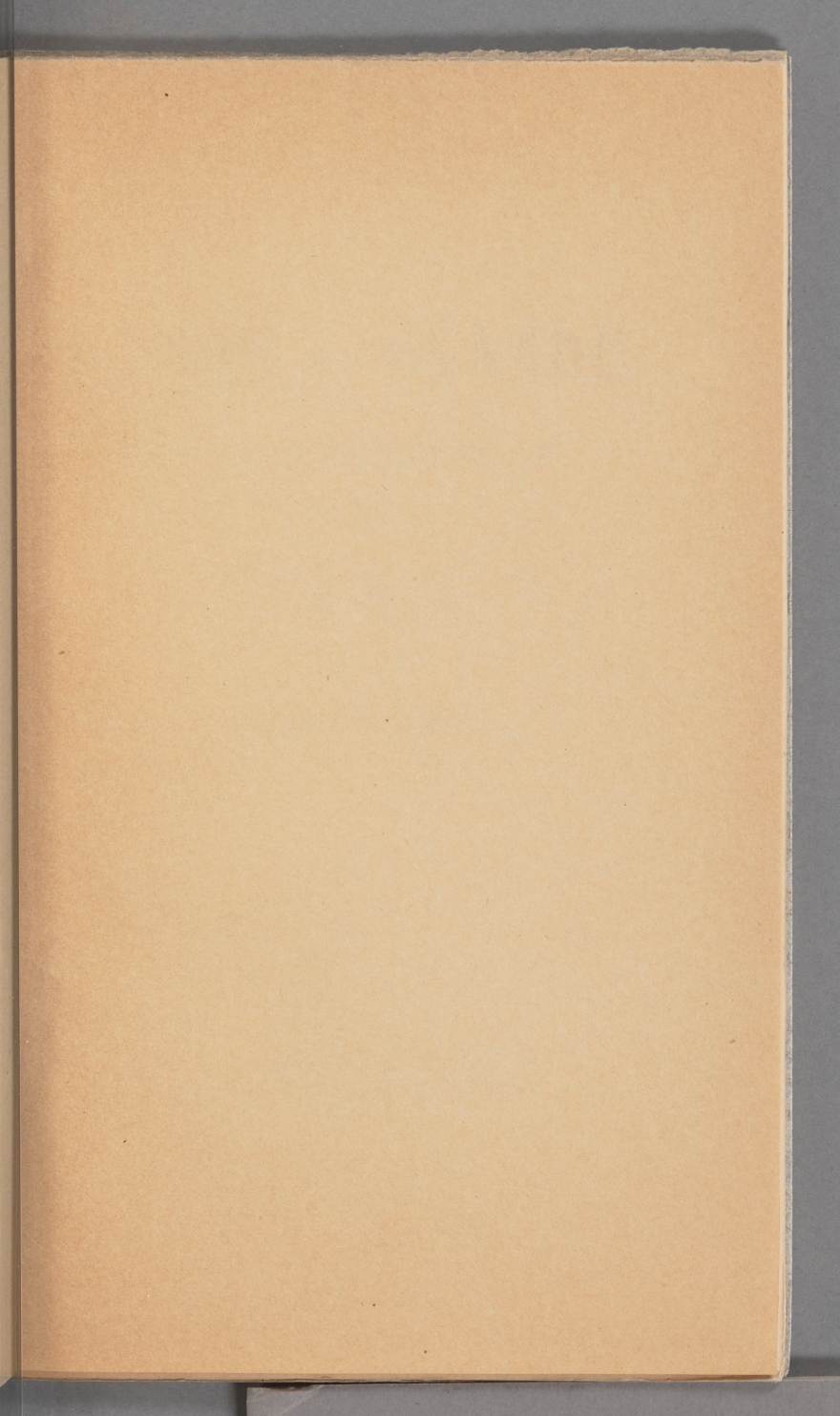

TABLE OF CONTENTS

GENERAL INFORMATION

CHAPTER I

CHAPTER II

CHAPTER III

CHAPTER IV

KÄNDE OCH OKÄNDE.

EN ALLM. LÄROVERKET I X

TILLEGNAD

DIKT

AF

CONSTANS.

TRELLEBORG,
SANDBERG & JÖNSSONS BOKTRYCKERI
1891.

KÄNDE och OKÄNDE

EX ALM. FÄRRENTS

INSTR.

D. K. T.

GORSTAN

THE UNIVERSITY OF
STOCKHOLM
LIBRARY

Bacchus kände tronen darra,
Då han satt i allsköns ro;
Oviss, om han skulle tro
Anfall vara högst bizarra,
Underlig till mods han blef,
Sig i gråa skägget ref,

Innan dagen gått till ända,
Finkelstätt re'n återkom;
Han för Bacchus talar om,
Hvad han sett dernere hända;
Bacchus hör uppmärksamt på
Och legaten börjar så:

Gamle Bacchus, du får hämnas,
Affall ifrån dig man gjort,
Fast det är precis ej stort;
Templare jag tror dem nämnas,
Men olyckan lugnt nu bär,
Ingen fara än det är.

Att ditt väldes krafter samla
Mig försigtigheten bjöd;
Så mitt upprop kraftigt ljud
Till båd' unga och till gamla:
Alla jordens dryckeslag,
församlen Er på en dag!

Utän dröjsmål komma samman
Alla trogna på en gång
Under spel och jubelsång;
Här blir glädje, lust och gamman,
Här på finkel är ej nöd,
Nej, tvärtom stort öfverflöd.

Ut till mängden se'n jag träder,
Den bestod af tusental,
Var för finkel mycket fal;
Vid min anblick den sig gläder,
Jublet tystnar likväl, då
Jag högtidligt talar så:

O, jag högljudt mig beklagar
Öfver det på jorden sker
— Ack, hur sorgligt det sig ter —
Öfver dessa affallsdagar,
Hvad skall detta bli till slut!
Knappt jag tror att man vet hut,

När man ingen hvila unnar
Bacchus på hans gamla dar;
Nu för Eder, en och hvar,
Hans beslut jag klart förkunnar:
Templarligan skall förqvävas
Och dess lagar strax upphävas!

Gamle Bacchus, ingen fara
Är det dock ännu, som sagdt,
Än orubbad står din magt — — —
Bacchus önskar ensam vara;
Tagande en styrketår
Finkelstätt då genast går.

Bacchus utaf sorg betagen,
Dricker finkel mer än förr,
Sitter hela långa dagen
Och från tronen ej sig rör,
Läser flitigt templar-lagen,
Gråter så ibland en tår,
Ty han den ej alls förstår.
Liksom fastgjord är hans tunga,
Sällan hör man honom sjunga,
Om det händer någon gång,
Är det jemt en sorgsen sång:

Hvad är väl detta!
Missnöjd med rätta
Är jag med det, som på jorden nu sker;
Ej mig behaga
Templarelagar,
Jag uti dem endast otrohet ser!

Templarepacken
Göra attacken;
Hvad skall jag göra, man mig öfverger!
Tider och seder!
Se, mina leder,
Glesna de börja allt mera och mer!

Så ha' många år försvunnit,
Bacchus ingen lisa funnit,
Oron honom ständigt tär,
Ej varaktig trösten är,
Som hans finkel honom skänker;
Då omsider Bacchus tänker:
Pepparsködt väl resa får
För att se, hur saken står. —
Och legaten sig begifver
Strax åstad med största ifver
För att stanna der ett år.

Sedan året gått till ända,
Pepparsködt ses återvända,
Sin rapport han strax framför:
Bacchus låt din oro fara,
Nu dig möta dagar klara,
Lef i lugn, dig intet stör!

Än man vördar högt din lära:
Att, hvad än som mände ske,
Stora offer åt dig ge.
Än ditt valspråk är i ära:
Den är allra bästa karl,
Som kan supa nätter, dar.

Mins du än ett folk i Norden,
Hur det för sin frihet stred,
Enligt tappra fäders sed,
Kärlek fans till fosterjorden,
Ja, Gud vet var den nu är;
Men ditt välde herskar der.

Nyligen har utrönt blifvit,
Att man älskar der, för sann,
Finkel mer än fosterland;
Re'n så långt man har det drifvit,
Och hur långt en gång det går,
Den får se, som lefva får.

Gamle Bacchus, mer ej klagas,
Jemt ditt välde går framåt
Och som förr med — klagolåt;
Dina vänners tal tilltaga,
Templarne ej alls förmå
Att ditt välde nederslå.

Så blef Bacchus glad igen,
Bjöd legaten sitta neder:
Vi må ta' ett glas, min vän,
Håll till godo, jag dig beder!

Fyllda glasen se'n de fatta;
 Nu din skål vi dricka må,
 Dig jag kan ej nog uppskatta,
 Säger Bacchus, sjunger så:

Herr Pepparsködt, Herr Pepparsködt,
 Du säkert ej skall blifva stött,
 Om jag en sång dig egnar;
 Tag mot den, ty du är den värd,
 Tag mot den som en enkel gärd,
 Dig skänkt på mångas vägnar!

Herr Pepparsködt, Herr Pepparsködt,
 Hvem än den är, som dig har mött,
 Han alltid skall dig minnas;
 Han städse måst beundra dig,
 Så pepparskarp, så qvick, så pigg,
 Din like lär ej finnas.

Satiriker af första rang
Du lyser ej med vains ornements,
Ett snille är du vorden;
Du store, ädle Pepparsködt,
Det varit skada, om du dött,
När du blef född på jorden!

Efter många Herrans år,
Just som Bacchus sent på natten
Satt i ro med cognac-vatten,
Dörren plötsligt man uppslår
Och en man för Bacchus står.

Bacchus genast såg en vän,
Skådande hans »fyller-mage»,
»Du hör icke till de svage»,
Sade han, »Välkommen, men
Hvad är namnet, säg, min vän?»

Mannen svarar utan svek:
Minnet är min svaga sida,
Bacchus, ej det räcker vida,
Dock jag mins, hur gumman skrek:
Vänta, vänta Ole Grek!

Ständigt har jag varit böjd
Att af finkel hemta styrka,
Dig jag alltid velat dyrka,
Tja, det är min största fröjd
Och nu är jag mycket nöjd.

Mannen knappast sluta hann,
Förrän Bacchus tvärt afbryter:
Plats med Finkelstätt du byter,
Slå dig ned, du trogne man,
Du skall få din lön, min sann.

Hör min gamle Finkelstätt,
Grå och gammal är du vorden;
Du bör ha' det lugnt på jorden,
Med pension blir lifvet lätt
Och det är ej mer än rätt.

Res nu bort med pick och pack,
Du mitt välde der skall främja,
Nu vi skiljas åt i sämja,
För din tienst haf tusen tack,
Finkelstätt, i frid nu gack!

Ole blef legat och då
Kom han riktigt i sitt esse,
Blef en skräck, en farlig bjesse;
Och så plä'r det ofta gå,
När uppkomlingar magten få.

Men i muntra dryckeslag
Lär han mesta tiden dväljas,
Stora qvantiteter svälja,
Deri finner han behag
Och han sjunger natt och dag:

Bacchi legater,
Värde kamrater,
Hållen till godo, se här är en bål;
Prima är varan,
Dricken nu bara,
Lofsungen Bacchus och dricken hans skål!

Bacchus, vi lofva
Dig för din gåfva;
Hur skulle det väl i verlden sig te',
Om dig ej mera
Täcktes servera
Jordenes barn ljufva nektarn, o ve!

Bacchus vi prisa,
Bålen ger lisa,
Sorgerna skingras vid glasens kling-klang;
Dricken nu bara,
Låten allt fara,
Sörjen ej öfver, om I ären pank.

Lyckliga tiden
Tåligt förbiden,
Kanske Fortuna snart blifver Er huld;
Bålen nu tömmen,
Sedan I drömmen
Ljufligt om vin, gröna skogar och guld.

Tvungen att sig undandraga,
Tyckes gamle Finkelstätt
Taga lifvet ganska lätt,
Aldrig hör man honom klaga;
När han råkar blifva full,
Faller han så nätt om kull,
Sofver, att sitt rus förjaga.

Trogen jemt sin gamla vana
Super han från sju till tu,
Merendels från tu till sju,
Följer träget Bacchi fana;
Största fröjden är en bål,
Och hans högsta lefnadsmål
Är att templare förmana.

När om morgonen han vaknar,
Kära finklet strax han saknar
Och han flaskan genast ta'r;
Sakta så hans dag framskrider.
När mot aftonen det lider,
»Hufvan utaf flor» han har.

Då han längtar bort till sängen,
Der beherskar han terrängen,
Ole der ej gör intrång;
Om hans bördor kännas tunga,
Hör man honom alltid sjunga
Samma vemodsfulla sång:

Sörj ej onödigt för kommande tider,
Lifvet ju vexlar på fröjder och strider;
Ej man kan veta, hvad framtiden bär
Uti sitt sköte; förborgadt det är.

Drabbar dig sorgen, jag dig då beklagar,
Lyssna till rådet, om det dig behagar:
Vänd dig till bålen och drick dig ett glas,
Sorgen flyr undan i muntert kalas.

Sörj ej onödigt för det som dig väntar,
Kanske snart döden på grafdörren gläntar,
Lifvets bekymmer då äro förbi.
Svårt de mig trycka; ack vore jag fri.

Ibland tjenstepersonalen
Mestadels han vistas plä'r,
Den mångtalig icke är:
Pell och Strömskog, korporalen.

Pell tyck's snusförnuftig vara,
Anses allmänt ganska klok;
Strömskog är en riktig tok,
Vållar Pell bekymmer bara.

Hvad herr Pell visst ej skall göra
Är att bli' absolutist,
Han lär vara optimist,
Som man af hans sång kan höra:

Jag prisar högt en festlig glädjedag
Med Bacchi håfvor utaf alla slag;
Då sorgens stund flyr bort för Bacchi fröjd,
Så lefver jag med verlden ständigt nöjd,

Jag prisar högt att vara optimist,
När »björnar» synas både först och sist;
Ty som jag fattig är på gods och guld,
Jag uti öfverflöd mig skaffar skuld.

Mitt hopp en gång till socialismen står,
När så med årens lopp det utför går,
Ty då naturligtvis man blifver qvitt,
När skilnad mer ej fins på mitt och ditt.

Strömskog ej tillräknas får;
Tio år så hastigt fara,
Enligt hvad han sjelf tillstår;
Om man räknar, lär han vara
Närmre hundra tio år.
Hoppas på att avancera
Allra minst till general,
Men jag tror han passar mera
För ett statens hospital;
Hyllar absolutismen gerna,
Dertill har han sina skäl,
Ty hans svaga, trånga hjerna
Vinet ej bekommer väl.
Fast han många men'skor känner,
Har han icke många vänner;
Blott af en han har behof
Och den egnar han sitt lof:

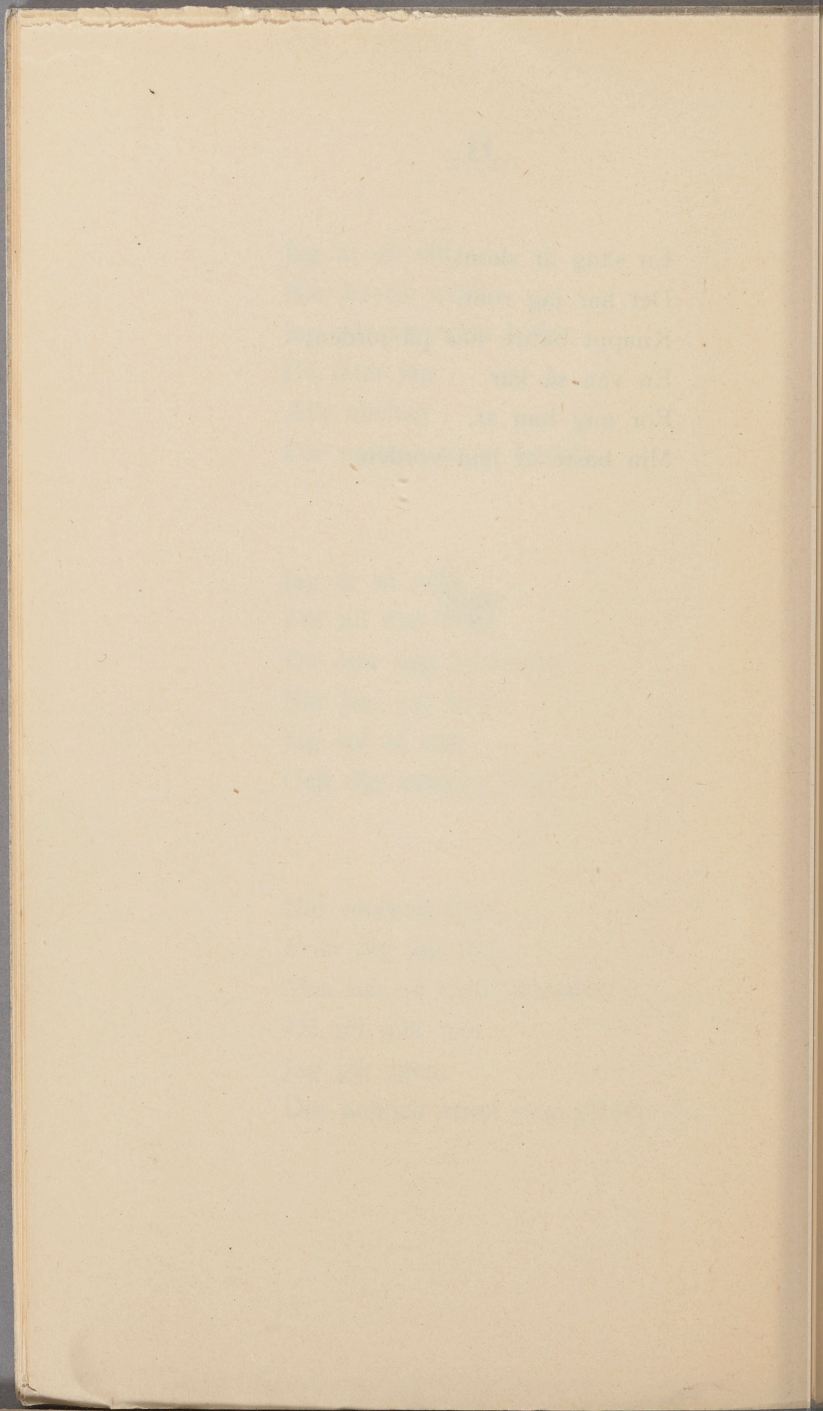
Jag är så säll,
När hvarje qväll
Jag går att njuta hvila;
Då låter jag
Allt obehag
För nattens sömn bortila.

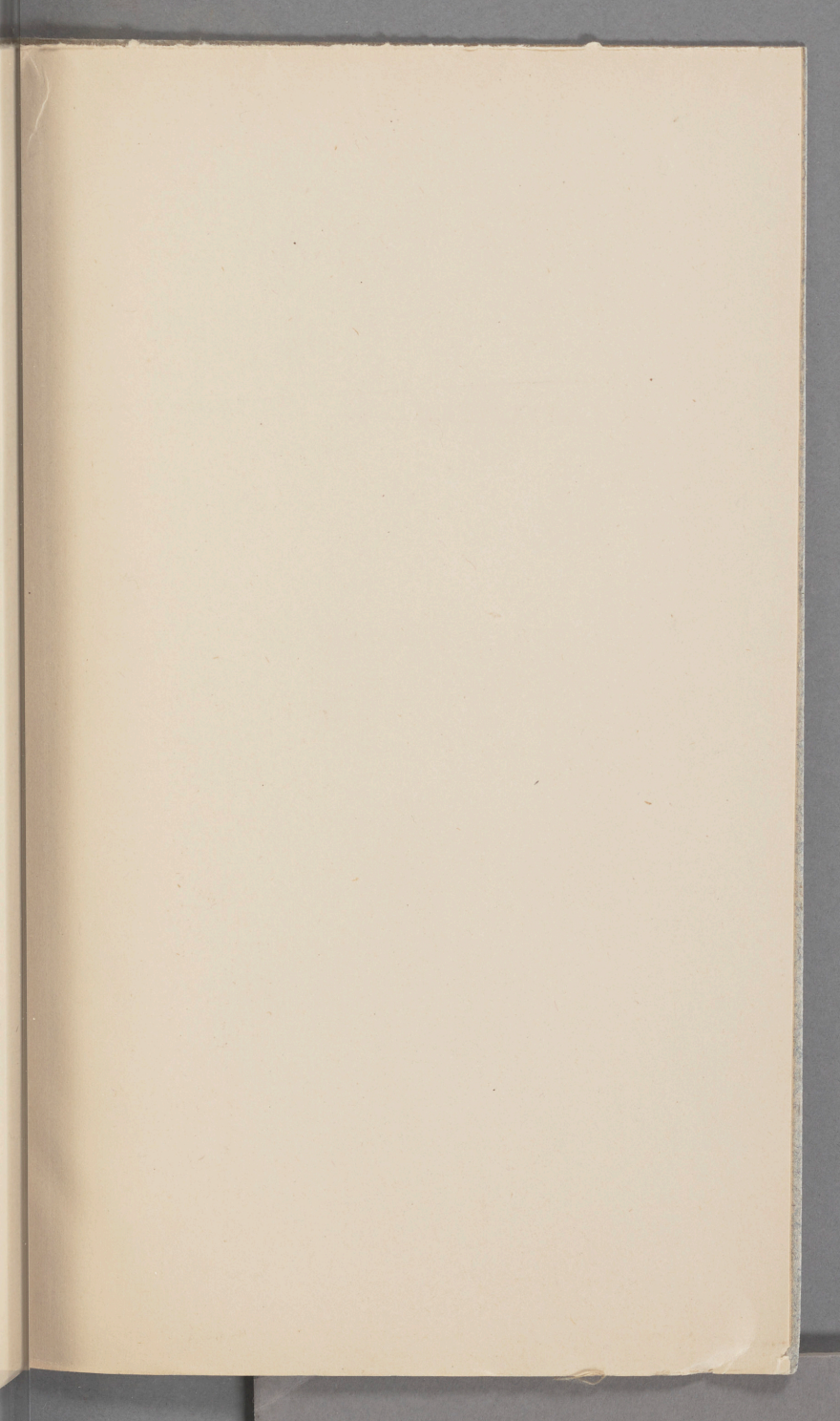
Jag är så nöjd
För all den fröjd
Du ofta mig beskärde,
När jag var trött;
Jag sof så sött
Och dig värdera lärde.

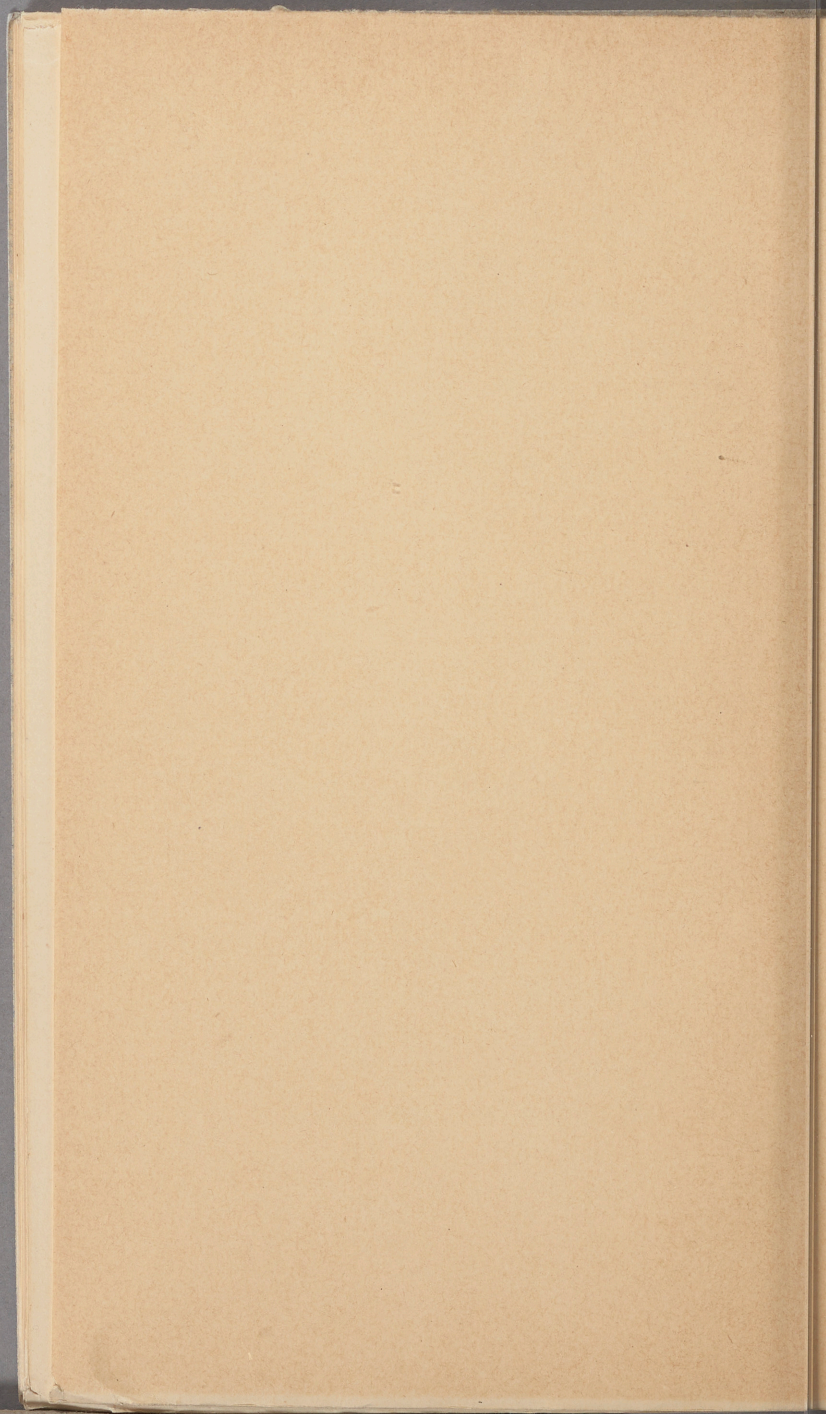
När morgon gryr,
Från dig jag flyr,
Men när så qväll inträder,
Då till min vän
Jag går igen,
Din anblick strax mig gläder.

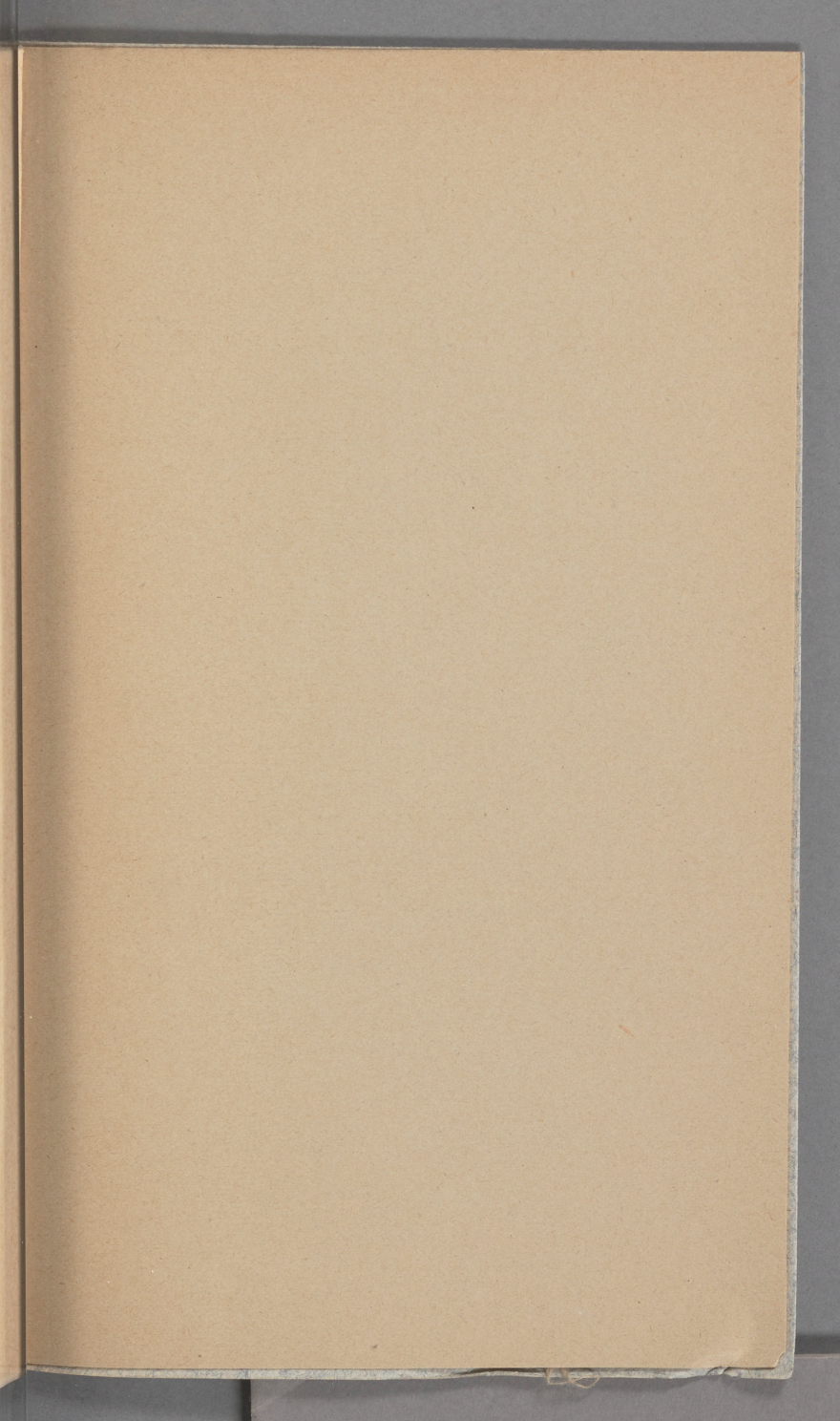
En säng är skönt,
Det har jag rönt,
Knappt bättre fins på jorden;
En vän så kär
För mig han är,
Min bäste är han vorden.

1017

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
								
								